

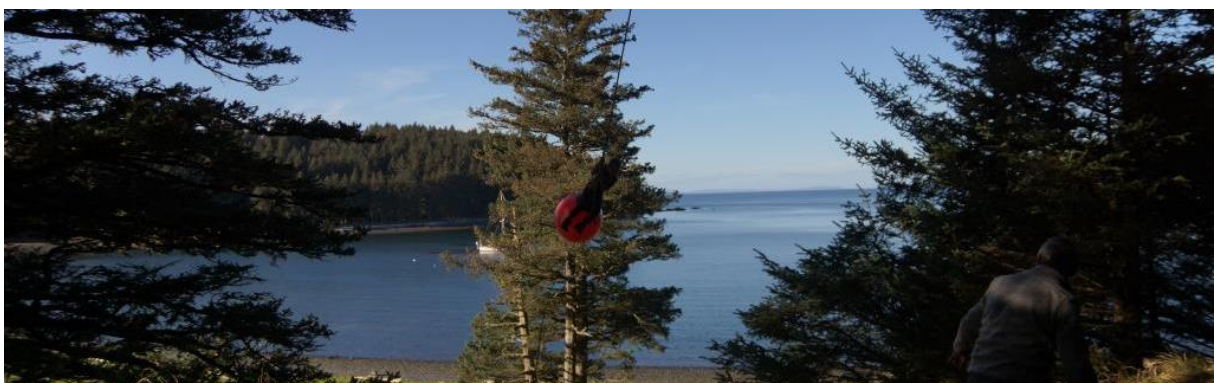
2016. szeptember 13. kedd- szeptember 24. szombat

Miután Kodiak még álmos kikötőjét hasonlóképp álmos állapotunkban elhagytuk, csendesen elhajóztunk a kodiaki csatornán ama szigetecske felé melynek meglátogatásától a térképek határozottan eltanácsolják a hajósokat. Long Island területét és a környező vizeket a második világháborús bombázások után még nem lőszermentesítették, de helyi ismerősünk szerint ez nem jelent valós veszélyt, ők is gyakran átjárnak. Mint kiderült a szigeten mindenfelé tehenek kalandoznak, amolyan önjelölt tűzszerészként trappolva végig a sűrű erdőn. Ismerősünknek igaza lehet, lévén semmi jel nem utalt arra, hogy ezek a szelíd kérődzők bármikor is –részben vagy egészben – repülésre adták volna a fejüket.

A sziget megközelítése nem volt bonyolult. Csupán a zátonyokat kellett elkerülni, majd pedig a leírás szerinti balkézről eső háromszögletű szikla és a jobbkézről terjengő kelp mező közötti keskeny, de legalább két méter vízmélységű átjárót kellett megtalálni és azon bátran áthajózni, hogy ezt követően egy szép öbölbe érjünk.

Ragyogó napsütésben, -néhány kíváncsi vidra szempártól kísérve- gyorsan kiveztünk a partra, ahol Kristóf már előre felfedezett egy különleges hintát. A magas fák közötti átkötő kötélről alálógatott fenderen igazi kaland volt kilendülni a mélység fölé. Kristóf volt az első és a leglelkesebb, de lassacskán mindannyian megízleltük ennek a helyi vidámparknak az ízét. Bízom benne, hogy a köteleket a háború óta azért valaki már kicserélte.

Miután kiélveztük a játékot, kerestünk egy csapást az erdőben és neki indultunk a sziget felfedezésének. Ilyen jó időben a vadregényes, mohás erdőben is jó kirándulni s a sziget túloldalán lévő meredek sziklafalakkal határolt tengerben is jó gyönyörködni. Bár nem mentünk el egészen a sziget csücsöknél lévő nagy létszámú oroszlánfóka kolónia szirtjeihez, amit láttunk az nagyon szép volt. Megtaláltuk a világháborús bunkereket és légvédelmi állásokat, s egy fantasztikus kilátású füves sziklaperemen ettük meg szendvicseinket. Kristóf Kodiakban kapott egy kis természetjáró túlélőkészletet, melynek nagyítójával megtanultunk tüzet gyújtani, tükrével pedig vészjelzést leadni. Erre mondják, hogy összekötöttük a kellemeset a hasznossal. Mielőtt ismét csónakba szálltunk volna Csenge megtanította

Kristófot kagylóhéjjal kacsázni. Az öböl partján nagyon sok shell kagyló héjat találni, melyek a helyi Mc'Vidra étterem elszórt csomagolóanyagai.

Mindent egybe vetve ez egy jó nap volt, indián nyár indián kalandokkal.

A nyugodt éjszakát követően tovább hajóztunk észak felé, hogy egy újabb napi vitorlázással elérjük a Kodiak szigetcsoport északi szigetecskéjét. Változatos időjárás után megélénkült szélben közelítettük meg az előre kinézettöblöt. Víg kedélyünkre apró árnyékot vetett, hogy a szél egyáltalán nem abból az irányból fújt, amit az időjósok jövendöltek, s amelyek ellen az öböl jól védett volna. Másik apró nehézség akkor jelentkezett, amikor az utunk utolsó szakaszán Sony tabletükön lévő Navionics térképünk ismét megadta magát és aznap már nem tudtuk újra működésképesre bírni. Óvatosan és az OpenCPN- programra pontokat bejelölve közelítettük meg az öblöt, melynek belső sarkában hullám védett helyet találtunk.

Tabletünk hál' Istennek az éjjel kialudta magát így reggel ismét hadra fogható volt. Szerencsés eset, mert ez a rész meglehetősen zátonyos s egészségre ártalmas lehet, ha itt valaki térkép nélkül próbál meg hajózni.

A Kenai félsziget csücske felé tartottunk, elhajózva a félúton lévő Barren szigetek között. Az áramlás itt könnyen meg tudja tréfálni az embert, hisz gyakran nem is arra halad a hajó, amit magunk előtt látunk. Így hangzott el Orsi szájából a kérdés: Ugye nem mondd komolyan, hogy most menjek neki a szikláknak? Mégis az volt a jó irány, legalábbis addig, míg az áramlás be nem fordult a sziget csücskénél. Azt követően már tényleg nem a sziklák mutatták a jó irányt.

A Port Catham névre keresztelt öböl zezugos, zátonyos, de jól védett. Nekünk erre a védelemre volt szükségünk a másnapi keleti szelek ellen. A belső öböl közepében van egy –a térképen is- jelzett vas bója melyre este meg is érkezett egy Coast Guard hajó. Milyen szerencse, hogy elvetettük a bójára állás gondolatát.

A CG hajóról alkonyatkor ellövődöztek néhány használaton kívüli jelzőrakétát, talán születésnapja volt a kapitánynak...

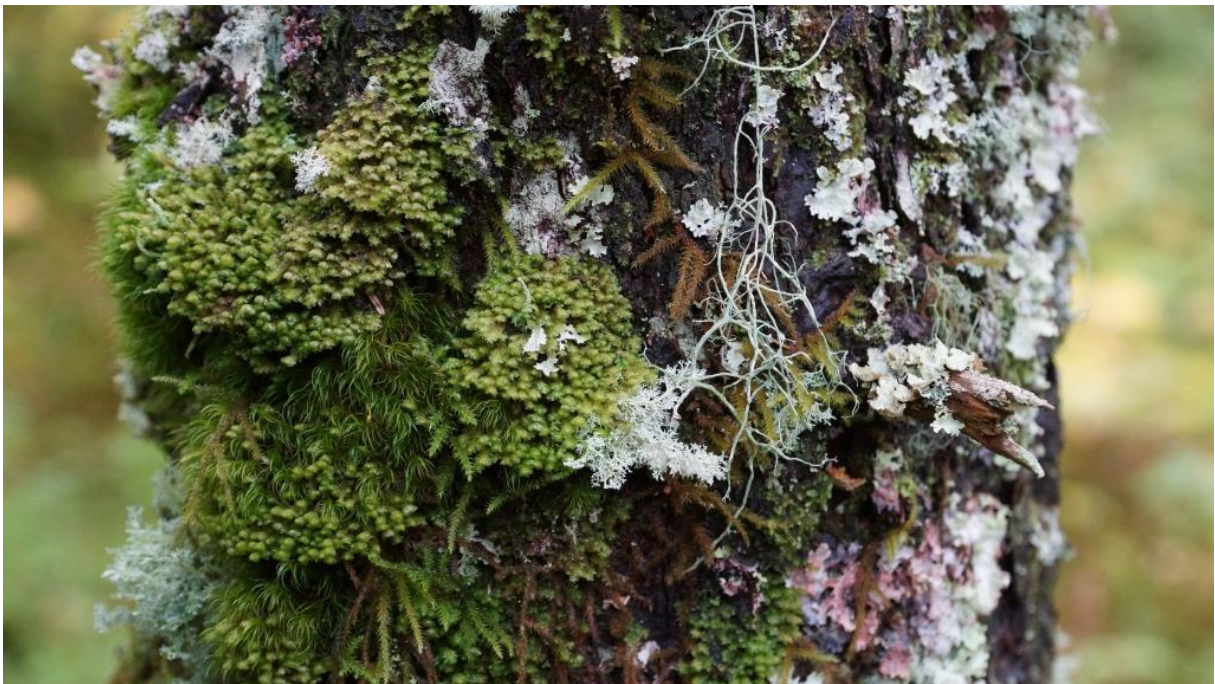
Az öbölben komoly vidra kolónia lakik, és itt vannak a növekvő sziklák is.

Ez utóbbi egyik képviselője alaposan meglepett bennünket, amikor az előző este lerakott horgonyunk helyétől 15-20 méterre reggelre kinőtt a vízből. Az okot a tudományban kereső szőrszálhasogatók ezt az öt méternyi árapállyal magyaráznák, de az esti apálynál ez a szikla még nem volt ott. Bár a keleti szél hajónkat az ellentétes irányba fújta, azért biztos, ami biztos alapon kicsit távolabb új helyre tettük le a horgonyunkat.

A keleti szél az éjjel meghozta az esőt is. Délelőtt azonban épp nem esett, így egy parti látogatást és kirándulást terveztünk. Még szárazon partot értünk, a kirándulás azonban rövidre sikerült. Az ösvény ugyanis néhány méter után egy mocsárba vezetett, a kerülő során pedig hónaljig vizesek lettünk az alaposan átázott aljnövényzetben. Feltehető, hogy aki az ösvényt kitaposta, az vagy alaskai sellő volt, vagy a mocsárba vezetett, ugyanis sehol nem találtuk meg az ösvény folytatását. Átvágtunk egy szép belső tóig, majd mikor az eső is megeredt, akkor mi is visszafordultunk. A sűrű fák egész jól megvédenek az esőtől, így elidőztünk egy darabig a mohák és gombák kényszerű tanulmányozásával mielőtt visszamentünk volna a csónakunkhoz.

A hajóra visszaérve „sárgarigó” névre keresztelt műholdas eszközünkön szerettem volna lekérni egy egyszerű helyi időjárást, csak azért, hogy lássam másnap is esni fog-e. Ezzel azonban szándékom ellenére frissítettem a tengeri meteorológiai előrejelzést is. Mint mondani szokták, semmi sem történik véletlenül, és nekem is torkomon akadt a falat, amikor megnéztem a friss jelentést. Kedd estétől viharos délkeleti szelet ígérnek, mely 48-60! csomósra erősödik. Ilyen előrejelzést eddig még nem láttunk, olyat azonban már többször, amikor a szelek meghaladták a jövendöltet. Ez számunkra azt jelenti, hogy holnap szó szerint: „ha esik - ha fúj” tovább kell mennünk, és akárhogy is, de keddre Seward-ba kell érünk.

Ugye mondanom sem kell, hogy másnap reggel még az éj sötétjében húztuk fel a horgonyt s a befelé végigjárt zezugos és zátonyos öblön át az éj leple alatt kihajóztunk. Az első napsugarak már a szigetek között értek bennünket. Sietségünknek az árapályal mozgó erős sodrás volt az oka. Még az

áramlás megfordulása előtt meg kellett tennünk k. 18 mérföldet, hogy túljussunk egy szűkületen ahol hat csomós sodrás is kialakulhat. Szerencsére jól időzítettünk és az áramlás megfordulásáig már közel húsz mérföldet sikerült megtennünk. Ekkor vette át Csenge a kormányt. Lelkesedése azonban csakhamar lelohadt. Helyzetünk nem soká olyanná vált, mint azé a sportolóé, aki a konditeremi futógépen fut. Veszettül futottunk egyhelyben, csak itt nem lehetett kikapcsolni a futópado. Ezzel együtt úgy döntöttünk, hogy ameddig csak lehet tovább megyünk, hisz az áramlás előbb utóbb csökken, majd nekünk kedvező irányba fordul. Így is történt, s később ismét jól haladtunk.

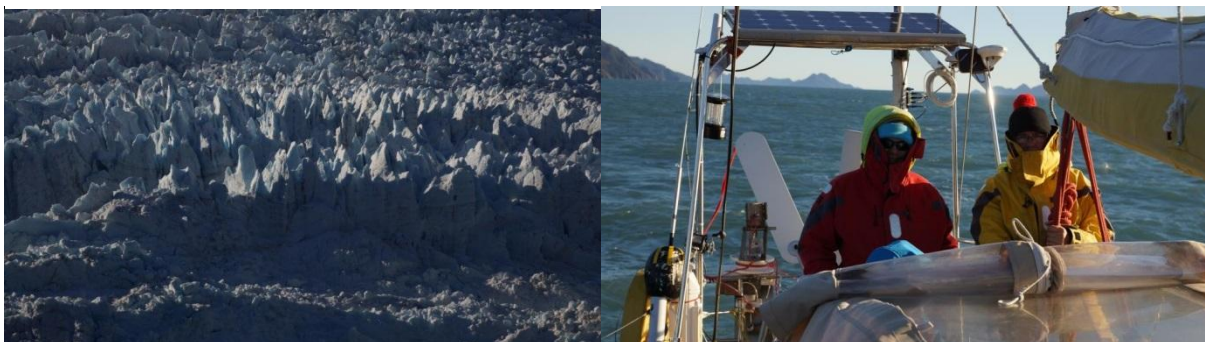
Ahol lehetőség kínálkozott, ott inkább a szigetek belső oldalán hajóztunk. Sötétedés előtt másfél órával jutottunk át a valóban keskeny Mc Artur Passon, hogy behajózzunk a Chance Cove különleges öblébe.

Errefelé a partszakaszok ugyan elég szabdaltak és gyakoriak az öblök, ám horgonyzásra alkalmas hely ritkán kínálkozik. Az öblök hirtelen mélyülnek, s ha véletlenül mégsem, akkor leggyakrabban sziklás, vagyis horgonyzásra nem alkalmas a fenék. A Chance Cove is ilyen volt. A Pilot könyv előre figyelmeztet, ha megnő a szél, a horgony nem fog tartani. A kicsi, kerekded és nagyon zárt belső öböl melybe apálykor egy mindössze tíz- tizenöt méter széles bejárón lehet bejutni, így könnyen csapdává válhat. Mégis jobb benn, mint a külső öbölben, ahol egykettőre 60-100 méternyi lesz a vízmélység. Mivel a fenék a belső öbölben is gyorsan mélyült, így ötvenöt méter horgonyláncunkat az erre a célra tartott 40 méternyi kötéllel megtoldottuk, a hajó farát pedig egy partra vitt kötéllel egy szélirányban lévő fához kötöttük. Az ilyen bizonytalan horgonyzó helyeknél, vagy ha különlegesen nagy szél várható, általában dupla horgonyt teszünk. Ilyenkor egy láncon két 15 kilós horgony és sokszor még

egy 17 kilós ólom nehezék is van a láncon. Most is így volt. A fenék azonban így sem akarta megfogni a horgonyainkat, s úgy tűnt, kézzel el tudjuk húzni őket.

Szerencsénkre nyugalmas éjszakát ígértek s ez esetben nem tévedtek a meteorológusok.

A változatosság kedvéért másnap reggel nem indultunk olyan korán, ugyanis a parti kötél eloldását a két horgony felszedésével csak világosban kezdtük meg. Ezen a napon is élvezetes volt a hajós élet, lévén nem esett az eső és gyönyörű, meredek sziklás szigetekcskék között hajóztunk. Ezeken a napokon természetesen minden nap frissítettük a tengeri időjárás előrejelzésünket, hogy pontosan tudjuk a vihar érkezését. Az előző napi hosszú menet persze adott egy kis biztonságérzetet, hisz innen már egy erőltetett menettel elérhettük volna Sewardot. Egyenlőre úgy látszott, belefér még, hogy felhajózzunk az egyik fjordba és megnézzük a Holgate gleccsert s a Pedersen és Aialik gleccsereket is. A Holgate gleccser előtti fjordban egészen felgyorsult a szél, amitől nem volt egyszerű a gleccserhez közeli vizeken a jégtörmelékben való navigálás. Kifejezett nosztalgiát éreztünk az igazi északi részek és a grönlandi jéghegyek iránt. Ez a fjord – bármennyire bájos is volt - az ottaniakhoz képest csupán óvodai játszószőnyegnek tűnt.

Éjjelre a közeli Quicksand öblöt néztük ki magunknak ahol nyugalmas éjszakánk volt. Reggel Csengével és Kristóffal kimentünk a szép fekvésű öböl partjára és vittünk magunkkal egy vizeskannát, hogy ha már úgy is ott leszünk hozunk vizet a hegyi patakából. Már a partralépésünkkel éreztük a mocsár állott bűzét, s tudtuk, vizet csak a

vízesés alól hozhatunk. Mivel a hajónkhoz legközelebbi ponton szálltunk partra, így köztünk és a vízesés között volt a patak, mely a torkolatnál bővizű és nagy sodrású, azt megelőzően pedig még mindig túl széles az átkeléshez és sok ágra oszlik, olyan tekervényes mint egy labirintus. Igyekeztünk megtalálni egy átjárót mikor a patakot keresztező lábnyomokra bukkantunk. Jól láthatóan egy medve és egy ember lábnyomai voltak. Azt nem tudjuk melyikőjük ment elől, de az biztos, hogy két napnál nem lehetek régebbiek a nyomok, különben elmosta volna őket az egész napos eső. Mi mindig vittünk magunkkal puskát, még a medve mentesnek mondott szigetre is, épp csak most spóroltuk meg a cipekedést. Nem kerestük tovább az átjárót, visszafordultunk. Kristóf azonban a tőle megszokott szilárd akaratnyilvánítással közölte, hogy ez lenne élete első olyan lehetősége, amikor vizet hozhat a patakából és az nem lehet, hogy ez most ne történjen meg. Végül felvettem a mellig érő vízhatlan csizma-nadrágomat és Kristóffal a nyakamban átkeltünk a gyors sodrású patakon, hogy elérjük a vízesést. Természetesen most is úgy volt, mint az lenni szokott, vagyis ez volt az út legegyszerűbb és legkönnyebben járható része. Mi azonban rendületlenül küszködtünk a vízesés felé, patakokon, lápon és susnyásokon átgázolva. Közben Kristóf fújta a jelző sípját s medveriasztó dalokat énekelgettünk fennhangon. Ezzel a kalanddal tettünk szert tíz liter friss édesvízre. Legközelebb nem hagyjuk a hajóban a puskát, az biztos!

A következő estén már húsz mérfölddel Seward előtt horgonyoztunk egy nyitott öbölben. Igaz a szél nem volt jelentős, épp csak rossz irányból fújt, így erről az éjszakáról semmi jót nem mondhatok. Nem csoda hát, ha még idő előtt útnak indultunk Seward kikötője felé, ahová végül is időben, a nagy szél érkezése előtt pár órával futottunk be. Egy rövid úszómólónál kaptunk helyet. Igyekeztünk biztosra menni és hét kötéllel kötöttük ki a móló végénél legalább két méterrel jobban kinyúló hajót.

A szél – bár nem érte el a hatvan csomót, de azért - a tőle elvárt erősséggel fújt és csapta az esőt. Mi jól álltunk, de másnap láttunk kibontott és elszaggatott fok vitorlát másik vitorlás hajón. A környező hegyeken kb. 200 métertől megjelent a friss hó, ami még szebbé tette a tájat.

A következő két napra elhagytuk a kikötőt és a közelben horgonyoztunk. Ezek a napok már a hazamenetelre való előkészületekkel, lomtalanítással, pakolásokkal, hajónapló írással és szereléssel teltek.

